

**“We were the champions!”
de “golden sixties” van het popgebeuren in en om Oostende (5)**

door **Laurentius VANACKER
& Roger JANSOONE**

“ Forget the cold sweat” (Arno, 1986)

“ People are moved by the sense of possibility, *a sense of hope* that can be realized with *small efforts*. *Small and sustained efforts*.” (Cornell Brooks in TIME, 2017)

“De gouden jaren zestig kwamen niet zo maar uit de lucht gevallen : dat is dankzij de Europese eenmaking” (Herman Van Rompuy in de “De Zondag”, 12 maart 2017)

VAN SCHEER NAAR ARNO: en de rocker ploegde voort !

Maatschappelijk aanvaardbaar ?

Een ander opmerkelijk fenomeen in het Oostends popgebeuren is **Iwein Scheer** (° 1940), een echte “ket”, een in 1964 aangespoelde Brusselaar die het bij ons zo tof vond dat hij hier is blijven hangen, en met goed gevolg. In 1967 opende hij het café “t Kroegske” op het Pauluspleintje, bedoeld als jeugdcafé “met een artistieke invalshoek” en tegelijk ook een open huis, een “vrijstaat” en zeker geen elitair clubje, volks en open voor buurtbewoners, toeristen, artiesten, vissers en noem maar op.

Het bedje was hiervoor gespreid door het “maatschappelijk aanvaardbaar” maken van niet alleen die rock & blues muziek ... maar ook van de onderliggende verwerping van de oude zeden en gewoonten zoals strikt voorgehouden door “de gevestigde orde”. Dit kwam goed tot uiting via op zichzelf weinig spectaculaire gedragingen en manifestaties, zoals het druk uitgaansleven van Oostendse vissers in de jaren zestig, toen ongetwijfeld de vaak uitbundige “gangmakers” van “a brave new world”. Om dit nogmaals te illustreren, hierna een foto uit die memorabele jaren, die treffend aantoont wat we hier eigenlijk bedoelen. Op de hoek van de Vlaanderenstraat en de Ensorgaanderij was er het hotel “King George”, met op de bovenverdieping de danszaal “The Flemish Inn”, waar Sheena Scott een vaste attractie was. Het zat er ’s avonds vol met Britse toeristen, maar ook veel Oostendenaars vonden hier hun vaste stek, waaronder nogal wat vissers. Die toen nog ongewone “symbiose” toont aan dat, wat de vissers hadden op gang gebracht vanuit het Visserskwartier, nu bij Oostendenaars *algemeen* aanvaardbaar (en gesmaakt) begon te worden. Het bloed kruipt waar het niet gaan kan ...

Dat “algemeen aanvaardbaar maken” kreeg soms plots een duwtje in de rug vanuit een onverwachte hoek. Gedurende een korte periode (1972/1976) was de “postconciliaire” E.H. Joris De Jaeger (°1922) pastoor van de parochie Sint-Jozef, met toen nog veel arbeiders- en vissersgezinnen en met (uniek in Oostende) zowel een socialistisch als een communistisch Volkshuis. Hij besepte wel dat hij die wei-nig klerikale parochianen niet kon bereiken met Latijn en Gregoriaans. Daarom waagde hij zich aan het inlassen, in de Eucharistieviering, van “moderne” muziek en een vorm van ballet, wat onvermijdelijk enige ophef veroorzaakte. Zelfs “paster Puupe” zou dit nooit hebben geprobeerd (maar er was toen ook nog geen rockmuziek). Die “viering” bracht wel wat leven in de brouwerij! Analooq met “Glory Hallelujah” in de nabijgelegen kerk van Sint-Jan, een “christelijk geïnspireerde avondvertoning”, met Vlaamse vedetten (o.a. Liliane Saint-Pierre) en veel ritmische dans en muziek. Doch als “pastertje De Jaeger” van de “Fransmans” (aalmoezenier van de seizoenarbeiders) had hij elders wel al wat meer aangedurfd ! Die “Fransmans” - maandenlang als “doolaards” ver weg van huis en zwoegend in hard labeur - waren in zekere zin de agrarische tegenhangers van onze IJslandvaarders, in die jaren alhier nog relatief talrijk. En op 5 maart 2017 was deze krasse grijsaard (95 !) als eregenodigde aanwezig op de heropening van het “Fransmansmuseum” in Koekelare. En de Heer zag dat het goed was Doch intussen heeft de Heer op 22 september 2017 zijn onvermoeibare dienaar weer tot zich geroepen. Op zijn doodsprentje citeerde hij zelf vanuit Matheus “Voor niets hebt gij gekregen en voor niets moet gij geven”.

Anderzijds hierna een foto uit 1962, ogenschijnlijk nietszeggend maar in historisch perspectief dan toch een familiefoto bij een bruiloft waar (*oh shocking!!*) *toen al* rock muziek te horen viel, voor jong én oud ! In vergelijking met de vorige foto (vissers in een “uitgelaten stemming”) is dit zeker een “deftige foto” (tenslotte gaat het hier om een huwelijk), maar die foto’s hebben één ding gemeen : de “nieuwe muziek” (en al wat *daarachter* schuil ging!). Al die foto’s waren op het eerste zicht niet veel bijzonders, gewoon gelegenheidskiekjes en *snapshots*, maar ze geven goed weer *wat er gaande was*. Meteen begrijp je wat hier bedoeld wordt met “maatschappelijk aanvaardbaar” maken. Het was eigenlijk revolutionair ... maar het gebeurde zeker niet revolutionair doch eenvoudig via “les choses de la vie”, op feestjes en in het uitgaansleven. Doe gewoon en dan doe je nog gek genoeg ! En die foto’s - hoe alledaags ook - zeggen *veel meer dan een tekst* over wat er, *in de diepte*, toen *echt* aan het gebeuren was : al in *een vroeg stadium* werd Oostende (en toen enkel Oostende!) snel veroverd door de *Beatlemania* en door al wat er omheen hing. *Yeah, let’s have a party tonight !*

En “pour la petite histoire” : we willen je hier ook niet een unieke foto onthouden, in dancing “Venus” in de Langestraat, waar (na het uiteenvallen van “The Seabirds”) Sylvain Vanholme een tijdelijk onderkomen had gevonden als gitarist in het dansorkest. Vooraan zie je andermaal een groepje uitgelaten vissers en achteraan uiterst rechts Sylvain Vanholme, misschien reeds dromend van een “Daydream”? Maar wat er toen in Oostende begon op gang te komen, was beslist geen dagdroom maar een alles overspoelende werkelijkheid!

In de nasleep van “le joli mai”, mei 1968, met slogans als “l’imagination au pouvoir!” en “il est interdit d’interdire!” (en zelfs “le droit à la paresse!”), is een kentering opgetreden tegenover al die “nieuwlichterij”. Hier en daar werd er wat toegegeven, maar uiteindelijk kwam iedereen weer mooi en netjes terecht in de veilige bedding van de “mainstream”. En zo was het overal in West-Europa. Een Duitse vriend, zelf vader van twee rebelse tieners, zag het zo: “Die Unsicherheit, die bei allem zur Schau gestellten Selbstbewusstsein der Behörden spürbar war, kannte man von früheren Zeiten eigentlich nicht. Das hatte einen konkreten Grund: die gesellschaftliche Wende war offensichtlich angebrochen, und das Establishment musste sich entscheiden, ob sie die Änderungen unterstützen wollte oder nicht. Die Frage war nur, *was* die Wende verändert haben soll. Und diskutiert wurde, wann und wie man den Mitbürgern die Versöhnung mit der Wende irgendwo zumuten könne. Aber es ging *allerdings nicht* um die Frage, ob eine Einigung mit den aufständigen Jungs stattfinden soll” (De onzekerheid die bij de overheid merkbaar was spijs ogenschijnlijk een sterk zelfbewustzijn, dat was iets dat men eigenlijk nooit voorheen gekend had. Er was daarvoor een gegronde reden: er was duidelijk een maatschappijverandering aangebroken en het establishment moest beslissen of ze die veranderingen al dan niet zou ondersteunen. Het was enkel nog de vraag wat die ommekeer nu echt moest veranderen. En de discussie ging over wanneer en hoe men ergens van de medeburgers een verzoening met die ommekeer kon vergen. Maar het ging *in geen geval* over de vraag of men het op een akkoordje wou gooien met die opstandige jongeren). Duidelijke taal, nietwaar ?

Die kentering in de zin van het creëren van een “veilige bedding in de *mainstream*”, was in Oostende reeds vanaf 1963 goed merkbaar via het ontstaan - in leegstaande zalen van de Schouwburg - van “jeugdclubs” (duidelijk een antwoord op “Waar moeten wij nu heen?” van de *Seabirds*). De “Non Stop” was “van katholieke strekking”, met als “bezieler” de sociaalvoelende sportdokter Gerard Daniels (op hoge leeftijd nu nog steeds actief in de daklozenwerking). Onvermijdelijk was er ook een “vrijzinnige” tegenhanger, “De Kim”. In de jeugdclubs was er sluitingstijd om middernacht, of, zoals bij Louis Armstrong, “Midnight, wenn alle schlafen ...”, en dan mochten de kindjes op een fatsoenlijk uur naar bed. Of ze dat ook deden ? Die jeugdclubs hadden wel tot gevolg dat het Visserskwartier en de Langestraat voor de jongeren veel van hun aantrekkingskracht verloren. Het was zelfs zo, dat jonge vissers “op de zwier” ook wel eens binnenvielen in “De Kim”, doch veel minder in de “Non Stop” waar het voor hen iets “te deftig” was (je moest je er in elk geval deftig gedragen!). Wanneer - typisch voor het Piers tijdperk - de stijlvolle Schouwburg helaas wordt gesloopt om plaats te maken voor het stijlloze Europacentrum, verhuizen de jeugdclubs naar de wijk Hazegras, als uitgaansbuurt intussen wat “deftiger” geworden, met hier en daar nog een “bar” met aanlokkelijke “serveuses”.

1960: The Seabirds , pioniers van de "Ostend sound"

1962: Bruiloft met rock muziek voor jong en oud

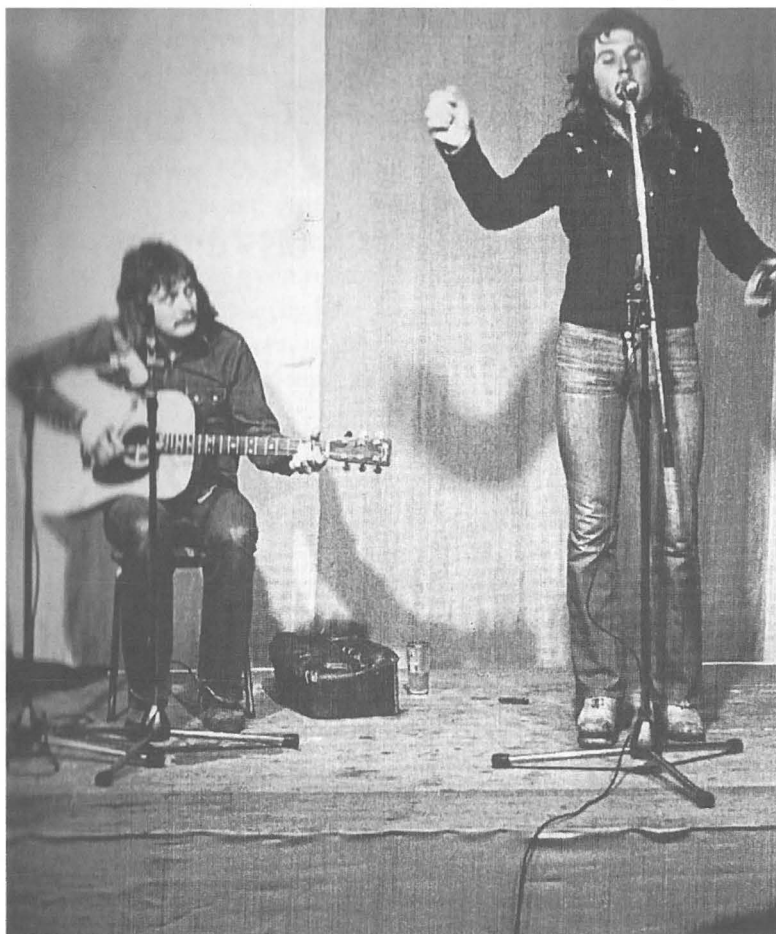
1964: vissers bij het verlaten van "De Kim"

1965: vissers op zwier in "The Flemisch Inn"

1965: vissers in dancing "Venus"(achteraan rechts Sylvain Vanholme

1974: Tjens Couter (in café Sloopy)

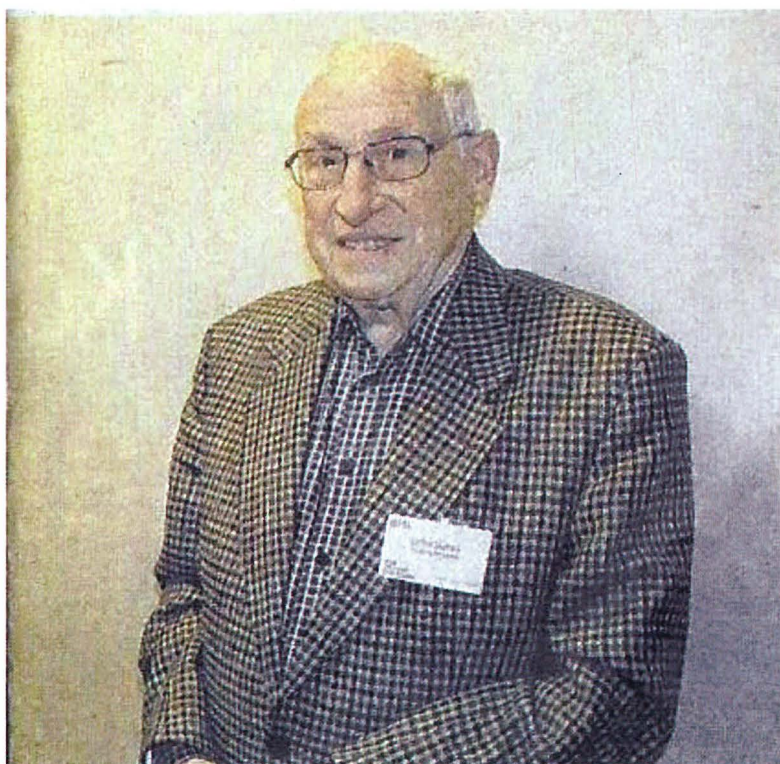
TCMatic en Arno

Bea Van Der Maat: *I lie and I cheat*

“pastertje” De Jaeger (95) steeds present!

Dokter Daniels, destijds bezieler van de "Non Stop"

IWein Scheer en de Paulusfeesten

Doch dat "Kroegske" op het Pauluspleintje stapte spontaan mee in die algemene sfeer van "vrijheid, blijheid!", en werd dan ook al vlug een trekpleister voor al wie "progressief" was (of dacht dat te zijn). Het was in elk geval een gezellige keet, geen begin- of eindpunt van een kroegentocht maar een "oase" van non-conformisme in een wereld die toen nog zeer conformistisch, conservatief en reactionair was ingesteld. Ook menig toerist is er onverhoeds binnengevallen en met een heel ander gevoel weer buitengekomen. Ja, dat was wat anders dan "Ostend by night"! Zoals in het lied "Paris a le coeur tendre pour tous qui veulent l'entendre!". En zo werd Iweins Kroegske samen met het Pauluspleintje *de icoon* van de "vrijstaat" in het stadscentrum. Om andere redenen toch ergens vergelijkbaar met een andere Oostendse icoon, de helaas verdwenen herberg "Petit Paris"(van "dikke Louis en zijn frietkot") in de Belle Epoque wijk. Die oude gezellige café Petit Paris had zeker "le coeur tendre" ... maar zij "qui veulent l'entendre" waren nergens nog te bespeuren. *Sic transit*

Iwein Scheer en 't Kroegske zijn onlosmakelijk verbonden met de **Paulusfeesten**, jaarlijks in augustus het grootste festival van Oostende. De eerste editie was in 1972, een zesdaagse met daarin nogal wat visserijfolklore, een recept dat zijn deugdelijkheid bewezen heeft en nog steeds wordt nagestreefd. Heemkundige Jef **Klausing** was één van de inrichters van het eerste uur en wist er zijn stempel op te zetten. Intussen lokt dit festival jaarlijks ruim honderdduizend bezoekers, die zich ongeremd laten meeslepen in die typische sfeer van de Paulusfeesten. Het beperkt zich niet meer tot het pleintje (dat elk jaar uit zijn voegen barst) doch heeft ook aanpalende straten "ingepalmd". De basis voor "Leffingeleuren" in het voorheen ingeslapen polderdorp Leffinge werd hier gelegd, en weer met zeer goed gevolg. Ook dit "poldermodel" kreeg navolging. En het werd geen "boerinnekensdans"!

Doch zo'n gigantisch geworden festival was voor de kleinschalig ingestelde Iwein niet echt zijn ding. Hij besloot dan ook verder zijn eigen weg te gaan, met sedert 2007 het minifestival "Pauluskleintje", duidelijk (de naam zegt het al!) een terugkeer naar de kleinschaligheid. Hij stichtte zelfs "Theiater" (die "i" is geen drukfout!), een bescheiden theaterzaaltje. En met de "Beeldstorm" plaatste hij "Muziekwerven", "Koren onder de Toren", "Poëzie in de schemeringen" en "Saint-Amour" op de agenda. Tevens trekt hij jaarlijks met een eigen groepje naar het "Kunstenfestivaldesarts" in Brussel,

want eigenlijk is hij in hart en nieren een echte “ket” gebleven, een Brusselaar... met een Oostends hart! *Joa, doer ies em wier, daat es de Kèt mee sijne gazet !* Mag het ook eens op z'n Brussels ?

En de dames ?

Het zal de lezer ongetwijfeld al opgevallen zijn dat dit popgebeuren een typisch “mannenonderonsje” was. Tja, waar bleven de dames? Bij ons in Oostende hadden wij (via *Bubbelinne* en Lucy Monti) de onvergetelijke Lucy Loes, de *koningin van het visserslied*. Als dusdanig zeker geen popzangeres maar dan toch (via de Paulusfeesten) goed passend in het Oostends popgebeuren. Tegen het einde van de jaren tachtig (ja, pas dan) zien wij in Vlaanderen plots drie dames doorbreken op de popscène: Bea Van der Maat (“Won Ton Ton”), Elisa Waut (Els Helewaut) en Dani Klein (“Vaya con Dios”). Jawel, geen Oostendse zangeressen, maar het weze ons toch toegelaten (in een vlaag van feminisme?) hier eventjes nader op in te gaan. Al was het maar omdat zij ook in Oostende heel wat fans hadden.

Zij hadden, na een moeilijke start, overal succes. Voor een vrouw was het niet gemakkelijk om in die mannenwereld naam te maken. Het vergde doorzettingsvermogen, omkadering en ook een flinke dosis “chance”. **Bea Van der Maat** scoorde in 1988 met 40.000 plaatjes een tophit met “I lie and I cheat”. In 1989 werd zij door VTM aangeworven om met Willy Sommers het TV programma “Tien om te zien” te presenteren. Daarna volgde nog met “Won Ton Ton” een promotieconcert in New-York ... en een platencontract met Polygram International. Lang niet slecht voor een debutante!

Elisa Waut had een specifieke zangstijl. Ook haar podiumoptreden werkte in haar voordeel. In 1984 won zij de Rock Rally. Haar muziek was “intiem” en niet luidruchtig, een beetje Piaf, een beetje Brel en ook een beetje Marvin Gaye. Eigenlijk buiten elke bestaande trend en dus “iets speciaals”. Dit was geen rock maar “sfeerpop”, die ook het buitenland kon bekoren, tot zelfs in Japan. Vermeldenswaard is ook dat Elisa Waut in haar groep begeleid werd door een rasechte gitarist uit Oostende, met name Willy Clement, de intussen al te vroeg overleden producer van een paar groepen uit onze regio.

Met **Dani Klein** en “Vaya con Dios” ging het van sfeerpop terug naar swing en rock, met in 1987 de verrassende hit “Just a friend of mine”, met alleen al in Frankrijk een verkoop van liefst 300.000 singles! Met in 1988 de “flamenco” uitvoering “Puerto Rico”, in 1989 gevolgd door een succesvolle Europese tournee. Maar daarna is het bij de dames weer stilgevallen. *Cherchez la femme !*

Vermelden wij nog, wat betreft Franstalig België, Jo Lemaire (+ Flouze), Viktor Lazlo (een vrouw met een mansnaam!), Sandra Kim (“J’aime la vie!”) en Claude Maurane (schitterend tot in Parijs, in de “Olympia”). Wallonië (tenzij in Charleroi) is op de rockscène nooit echt van de grond gekomen, maar die explosieve dames hebben toch wel wat leven in de brouwerij gebracht. *Captive et innocente...*

Uitstraling tot achter het IJzeren Gordijn

Intussen bleven wij hier toch met de kater zitten van de snelle en onvoorziene teloorgang van “The Wallace Collection”, een plotse uitstraling en invloed tot ver over de grenzen... en daarna een abrupt einde. Het is misschien een magere troost, maar die uitstraling is er wel geweest ... tot achter het toenmalig “IJzeren Gordijn”! Wat hier waarschijnlijk nooit iemand heeft kunnen te weten komen : het overlijden, op 7 april 2017, van Norbert Jäger herinnert eraan dat deze Duitse rocker destijds zich liet inspireren door “The Wallace Collection”. Van alle navolgers (of die poogden na te volgen) was hij de enige die dicht in de buurt kwam van deze “new inspiration”. In 1964 was hij in Meissen (DDR) de oprichter van “Stern Combo Meissen” (de verwijzing naar Meissen, deed denken aan het beroemde Saksisch porselein, een roem waarin ze misschien ooit nog eens zouden delen?). Zoals alle andere popgroepen werd ook hij scherp in de gaten gehouden door de alom gevreesde Stasi, maar hij had nooit echt moeilijkheden met het regime, allicht omdat hun rocknummers iedere vorm van politieke boodschap angstvallig uit de weg gingen. Zij wilden gewoon wat “Spaß machen” en als je dat kon en mocht doen in dat “rode paradijs” dan was dat al heel wat ! En het regime vond er eigenlijk baat bij dat er in de DDR ook enkele (ogenschijnlijk) “onschuldige” popgroepen rondtoerden.

Zolang ze iets zongen in de aard van "Angela Davis soll frei sein!" (over een in de USA opgepakte politieke activiste) mochten ze zelfs af en toe ook eens de (voorgeschreven) "politieke" toer opgaan. *Ja, warum nicht ?*

Zij traden op met wisselend succes, doch hun doorbraak volgde toen ze een "new sound" begonnen uit te brengen die herinnerde aan Pink Floyd of aan Tangerine Dream, waarna ze, geïnspireerd door de wereldhit "Daydream" van "The Wallace Collection", zich ook al wilden wagen aan die vreemde en opzienbarende "mix" van pop en klassiek. Zij verrasten iedereen (althans in de DDR) met een geslaagde "aanpassing" van "De Lente" uit "Die vier Jahreszeiten" van Antonio Vivaldi. Aangespoord door dit succes, beten zij, na "die Wende" in 1989, zich vast in hun project "Rock Classics", dit in samenwerking met het bekend "Kammermusikensemble Dresden". In 2015 volgde nog een laat hoogtepunt met een rock bewerking van "Bilder einer Ausstellung" van Moessorgski. Maar toen had Jäger zich reeds om gezondheidsredenen moeten terugtrekken, waarna "Stern Combo Meissen" het ook al vlug voor bekeken hield, na een voor een popgroep toch wel zeer lange carrière van ruim een halve eeuw ! Vermoedelijk zullen ze hier wel altijd illustere onbekenden blijven, maar die uitstraling tot in "of all places" de "arbeiders- en boerenstaat" mag hier wel even vermeld worden, "just for the record". Maar zou Oostende zich, met eigen rock en pop, internationaal nog ooit op de kaart kunnen zetten ?? Het verrassend antwoord hierop kwam uit een totaal onverwachte hoek.

Het fenomeen Arno... en TC Matic

Arno (Arnaud Hintjens, °1949) is eigenlijk een totaal apart geval en dus moeilijk te "catalogeren". Hij was blijkbaar in de wieg gelegd om kok te worden. Hij was inderdaad de kok van Marvin Gaye tijdens diens kort verblijf in en om Oostende. Maar het was al vlug duidelijk dat hij het zou gaan zoeken in de muzikale richting. Zoals zoveel anderen werd hij geïnspireerd door uit Engeland ingevoerde "blues rock" platen. Zijn eerste instrument was een mondharmonica, toen een goedkoop en wijdverspreid instrument, vaak een beginfase en een overstap naar de accordeon, ook al zo'n volksinstrument. Na links en rechts pogingen te hebben gedaan, belandde hij in 1970 in zijn eerste "echte" popgroep, "**Freckle Face**", geleid door zanger/bassist Paul Vandencastele en gitarist **Paul Decoutere**. Maar hij zong slechts af en toe en beperkte zich tot solo's op zijn mondharmonica. "Freckle Face" bracht een elpee op de markt met bluesrocknummers, maar die deed het niet zo goed en de groep had meer succes op het podium. In 1972 ging hij dan samen met Paul Decoutere verder als duo onder de naam "**Tjens Couter**" (van "Hintjens" en "Decoutere"), waarbij bluesnummers werden afgewisseld met tango en ook reggae. Na de elpee "Who cares?" werd het duo een kwintet met een voorkeur voor "pubrock". In 1978 traden Arno en Decoutere ook op in de film "Le concert d'un homme seul".

Doch pas in 1980 kwam de doorbraak via de befaamde groep "**TC Matic**", met aanvankelijk bijna dezelfde samenstelling als "Tjens Couter". Na vier albums en een tournee door Europa werden een paar hits gescoord : "Oh la la!", "Que pasa" en "Putain, putain!", intussen uitgegroeid tot echte klassiekers. Maar reeds in 1986 viel de groep uit elkaar, waarna Arno besloot de solotoer op te gaan, met als solodebuut het album "Arno", met Serge Feys als producent, samen met gitarist **Jean-Marie Aerts**. Dit album was eigenlijk nog een zoektocht "naar een eigen gezicht" en met vooral teksten in het Engels. Zijn daaropvolgend album "Ratata" markeerde al een verdere evolutie, met nummers als "Bathroom singer" en "Le Bon Dieu" (een Jacques Brel cover).

In 1990/1991 kwam hij dan terecht in een "zijproject": "Charles et les Lulus". In 1992 coverde hij de Adamo-hit "Les filles du bord de mer". Zijn echte doorbraak kwam in 1993 met zijn vierde album "Idiots savants" en in 1995 met "Arno à la Française" (met "Comme à Ostende" van Léo Ferré), met meteen ook een definitieve doorbraak in Frankrijk. Van nu af zou hij de Franse toer opgaan, met zijn in een rauw en schor Frans gezongen liederen,...precies dat waarop de Franse markt blijkbaar al een tijdje zat te wachten! Goed gezien, Arno! *Il faut savoir le faire !*

In 1997 waagde hij de overtocht naar de USA met een compilatie-album, en dit in combinatie met de registratie van een live concert, waarna nog diverse internationale optredens volgden, tot zelfs in Vietnam! In 2002 ontving hij (hoogst uitzonderlijk voor een Belgische en dan nog Vlaamse artiest!)

de hoge Franse onderscheiding van "Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres". In 2006 organiseerde hij samen met Tom Barman de 0110-concerten, in 2007 gevolgd door zijn album "Jus de box". En in de zomer van 2009 was hij in zijn vaderstad Oostende de centrale gast in "Theater aan Zee". In 2012 werd hij opgenomen in de Radio 2 - eregalerij voor "een leven vol muziek".

Tot zover het schitterend palmares van een buitengewone en zeer veelzijdige artiest van eigen bodem, met een herkomst die duidelijk zijn oorsprong vindt in de "golden sixties" van de Oostendse rock. Doch die roem is hem zeker nooit naar het hoofd gestegen. Hij was en bleef een rasechte en typische Oostendenaar, met zijn rauwe stem steeds "recht voor de raap", in interviews nooit verlegen voor een "scheef antwoord" en het opzetten van een "grote bek" en (zeker voor nogal wat buitenstaanders) soms uiterst "ongecomplceerd". Zo bestond hij het om tijdens een in Montreal (Canada) op straat opgenomen TV-interview het gesprek even te onderbreken om onderweg een boom te gaan opzoeken, want hij moest "eventjes gaan pissen"! Ja, doe maar heel gewoon, en dan doe je zo al gek genoeg ! En "making love out of nothing at all", daarin is hij wonderwel geslaagd.

Ik schiet verre !

Ja, die Arno komt van ver! Op 30.10.1980 schreef Marc Didden in HUMO: "Of hoe vijf jongens van bij ons pogen te klinken als een intellectuele groep uit Noord-Engeland. TC Matic, een viervoudige slag in het water. Helaas. Duidelijk *een dood spoor*. Positief is het minder kotserig zingen van Arno Hintjens, maar negatief is ongeveer al de rest. Zeer jammer". Dit doet ergens een belletje rinkelen, want dit klinkt als een "tweet" van Donald Trump (en inhoudelijk al evenzeer behoorlijk ernstig!).

Maar met dat "dood spoor" is dat dus nog best meegevallen! Guy Mortier schreef iets gelijkaardigs over de eerste plaat van "The Swallows" in 1964 ("rotzooi van eigen bodem!"). Achteraf bleek hij er flink naast te zitten, maar toen begreep hij die nieuwe stijl nog niet. En "I'm sorry, girl" is zo beroemd geworden dat dit nummer werd opgenomen in een verzamelalbum. Als "collector's item" is de single nu ruim 200 Euro waard! De opnames van "The Swallows" werden in Engeland nooit uitgebracht, maar nu is de groep er plots "hot" geworden met "Woman don't love me" (uit 1968!), via Volume 5 "Groups from Belgium" van **Starman Records**. De Britse muziekers schrijft vol lof over dit nummer. Na een halve eeuw hebben ze ons hier eindelijk ontdekt! 't Kan verkeren, zei Brederoo ...

"Het Laatste Nieuws" berichtte hierover op 24.01.2017 (onder "**Britten ontdekken The Swallows**, maar bijna 50 jaar te laat"): "The Swallows, in de jaren 60 één van de eerste pure rockbands van België, is zowaar aan een opmars bezig in Groot-Brittannië. Platenlabel Starman Records bracht onlangs de vijfde compilatie cd uit van de reeks "Belgian Vaults", met daarop klassiekers uit de Belgische rockgeschiedenis van de jaren 60, 70 en 80. Het album kent een groot succes over het Kanaal, net wanneer er met "Woman don't love me" een single van The Swallows op prijkt. Zo dicht het vakblad Shindig het album meteen de volle vijf sterren toe! Na 50 jaar komen de Britten tot het besef dat er bij ons ook goede groepen zaten". Als enige overlevende van de groep geeft mij dat een weliswaar late maar toch ook grote genoegdoening. Het is ook mooi dat Starman Records verwijst naar mijn hedendaags Oostends werk en nog altijd actieve muziekcarrière. Maar het is ontzettend jammer dat auteurs en componisten Raymond Bossaer en Ron Davis dit niet meer mogen meemaken. Er blijft alleen nog Laurentius, *last man standing*...

In 1983 scoorde Arno met "Putain, putain!" ook al zeer goed in het buitenland, niet in het minst tevens omwille van de "opvallende" tekst (die niets aan de verbeelding overliet!) : "Putain, putain, c'est vachement bien. Nous sommes quand-même tous des Européens. Een korte dikken stoot alles in stukken. En een lange dunnen doet deugd van binnen. Ik heb maar een kleintje...maar ik schiet verre!". Om echt goed "op te vallen", moet je dat eigenlijk zingen "op z'n Ostends". In Nederland lachte men zich een krik, men proestte het uit, dit was echt hilarisch! Dit was absurde en "sexy" humor zoals alleen een Oostendenaar dat uit zijn mouw kan schudden! En zelfs in Frankrijk (na een optreden in Parijs in de "Folies Bergères" in 1984) poogde een radiocommentator dit te imiteren als volgt: "iek èp mor un cleintch mor iek skiet vèrrre!". Verreweg het enige "Nederlands" dat ooit op een Franse radiozender werd ten beste gebracht, maar je kon dat toch niet zo maar laten liggen?? ook al worden Nederlandstalige songs - zelfs tophits - in Frankrijk stevast doodgezwegen. Het jacobijnse Parijs staat inderdaad erg wantrouwig tegenover "les langues régionales", waartoe ook

“le flamand” behoort (precies alsof het Nederlands taalgebied taboe zou zijn!), al even “staatsgevaarlijk” als “le breton” of “le basque”. Hoe dan ook, zijn naam was gemaakt, want “spek naar ieders bek”. En de optredens van TC Matic waren overweldigend, vlijmscherp en als het ware “bezeten”. Zelfs Duitsland werd “vergewaltigt” via een BRT-inzending voor Eurorock 83. *Nous sommes quand-même tous des Européens ! Jawohl, ein Lied wider den tierischen Ernst ...*

De “split” met TCMatic in 1986 was voor Arno geen reden om bij de pakken te blijven zitten, wel integendeel! Met diep indringende songs als “When the rock” en “Forget the cold sweat” bereikte hij nu zelfs (en solo) nog een breder publiek dan voorheen. En van de elpee “Charlatan” gingen ruim 50.000 exemplaren over de toonbank. Ja, “pour survivre, il faut être un peu charlatan”, dixit Arno, en hij kan het weten!

The golden sixties and its aftermath

Natuurlijk zitten we met Arno en TC Matic louter *chronologisch* allang niet meer in de jaren zestig. Maar de “golden sixties” zijn onlosmakelijk verbonden met “its aftermath”, eigen uitlopers tot in de jaren zeventig en zelfs tachtig, met een *aaneengesloten* evolutie en voedingsbodem. Dat Arno zich (samen met ouwe rockers) in de huidige situatie blijkbaar niet meer zo goed thuis voelt, is nogal begrijpelijk. Want dat gemeenschappelijke van toen is nu nagenoeg verdwenen. Wij kwamen uit een wereldoorlog en een moeizaam naorlogs herstel. Wij zochten naar een nieuwe, een andere en betere maatschappij, een open en democratische samenleving, vrijheid en persoonlijke ontplooiing. In een interview in “De Zondag” (12.3.2017) zegt ex-Europees president Herman Van Rompuy zeer terecht: “De *gouden jaren zestig* kwamen niet zo maar uit de lucht gevallen: dat is dankzij die Europese eenmaking”. Maar je had in 1957 niet alleen aan de top de Europese “founding fathers” (met Schuman, Spaak, Adenauer, e.c.)...maar *aan de basis* ontstond ook, vooral onder de jongeren, een *opwaartse* beweging die streed voor *diezelfde* waarden en opvattingen. Dat begon vrij rumoerig en soms nogal stuntelig met iets in de aard van “rock around the clock”, maar het heeft intussen een glansrijk parcours afgelegd, waarin *ook Oostende* een niet onbelangrijke rol heeft gespeeld.

De illustraties komen uit de collectie van Roger Jansoone en van Eddy Serie

(wordt vervolgd)

LIDGELD 2018

Het lidgeld voor het lidmaatschap bij de Koninklijke Heem- en Geschiedkundige Kring De Plate is voor 2018 vastgesteld als volgt:

Aangesloten lid	€25
-----------------	-----

Mogen wij vragen gebruik te maken van het hierbijgevoegd stortingsbulletin.

Enkel zij die nog niet betaald hebben vinden hierbij een stortingsbulletin (laatste storting ontvangen op 28 november)

Fernand MUS
Peningmeester